

Bruxelles, den 17. marts 2020
REV2 — Erstatte meddelelse
(REV1) af 27. februar 2018

MEDDELELSE TIL INTERESSETER

DET FORENEDE KONGERIGES UDTRÆDEN OG EU-REGLERNE OM FORBRUGERBESKYTTELSE OG PASSAGERRETTIGHEDER

Den 1. februar 2020 udtrådte Det Forenede Kongerige af Den Europæiske Union og har nu status af "tredjeland"¹. Udtrædelsesaftalen² fastsætter en overgangsperiode, der slutter den 31. december 2020³. Indtil da finder EU-retten fuldt ud anvendelse på og i Det Forenede Kongerige⁴.

I overgangsperioden fører Unionen og Det Forenede Kongerige forhandlinger om et nyt partnerskab, der navnlig skal omfatte et frihandelsområde. Det er dog ikke sikkert, at en sådan aftale vil blive indgået og træde i kraft ved overgangsperiodens udløb. Under alle omstændigheder vil en sådan aftale skabe et indbyrdes forhold, som for så vidt angår vilkårene for markedsadgang vil adskille sig væsentligt fra Det Forenede Kongeriges deltagelse i det indre marked⁵, Unionens toldunion og i moms- og punktafgiftsområdet.

Derfor gøres alle interessenter, navnlig de økonomiske aktører, opmærksom på den retsstilling, der er gældende efter overgangsperiodens udløb.

¹ Et tredjeland er et land, som ikke er medlem af Unionen.

² Aftale om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab ("udtrædelsesaftalen", EUT L 29 af 31.1.2020, s. 7).

³ Overgangsperioden kan inden den 1. juli 2020 forlænges én gang med op til et eller to år (udtrædelsesaftalens artikel 132, stk. 1). Den britiske regering har hidtil udelukket en sådan forlængelse.

⁴ Jf. dog visse undtagelser i udtrædelsesaftalens artikel 127, hvoraf ingen er relevante i forbindelse med denne meddelelse.

⁵ Navnlig indeholder en frihandelsaftale ikke indre marked-begreber såsom (på området varer og tjenesteydelser) gensidig anerkendelse, "oprindelseslandsprincippet" og harmonisering. En frihandelsaftale fjerner heller ikke toldformaliteter og -kontroller, herunder dem, der vedrører oprindelsen af varer og de råvarer, de er fremstillet af, samt forbud og restriktioner vedrørende import og eksport.

1. FORBRUGERKØB I EU AF PRODUKTER ELLER TJENESTEYDELSER HOS ERHVERVSDRIVENDE, DER ER ETABLERET I DET FORENEDE KONGERIGE^{6 7}

Dersom en forbruger indgår en aftale med en erhvervsdrivende i et andet land, der på en hvilken som helst måde retter sin erhvervs-mæssige virksomhed mod landet, hvor forbrugeren har sit opholdssted, vil aftalen i henhold til EU-retten generelt være underlagt loven i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted. Det er muligt at vælge en anden lov, men ved dette lovvalg må forbrugeren ikke berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af loven i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, medmindre beskyttelsen kan fraviges ved aftale i henhold til denne lov⁸. På dette grundlag vil domstolene i EU's medlemsstater⁹ fortsat anvende EU-reglerne om forbrugerbeskyttelse, selv om den erhvervsdrivende er etableret i Det Forenede Kongerige. Dette omfatter især:

- direktivet om urimelig handelspraksis¹⁰
- direktivet om forbrugerrettigheder¹¹
- direktivet om urimelige kontraktvilkår¹²
- direktivet om forbruger køb og garantier¹³
- direktivet om angivelse af priser¹⁴ og

⁶ Denne meddelelse omhandler ikke andre praktiske forhold vedrørende grænseoverskridende køb i tredjelande, som f.eks. EU-reglerne om moms, told og restriktioner på import.

⁷ For en mere udførlig beskrivelse af virkningen af Det Forenede Kongeriges udtræden og de relevante regler i udtrædelsesaftalen henvises der til "*Meddelelse til interessenter — Det Forenede Kongeriges udtræden og EU-reglerne om civilret og international privatret*".

⁸ Artikel 6, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6). Undtagelser til denne hovedregel er fastlagt i artikel 6, stk. 3-4, i forordning (EF) nr. 593/2008.

⁹ For så vidt angår Det Forenede Kongeriges domstole fastsættes det i artikel 66, litra a), i udtrædelsesaftalen, at EU's lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (forordning (EF) nr. 593/2008) fortsat finder anvendelse i Det Forenede Kongerige på kontrakter indgået inden overgangsperiodens udløb.

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

¹² Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29).

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).

- direktivet om pakkerejser¹⁵.

Hvis en EU-forbruger efter overgangsperiodens udløb¹⁶ skulle anlægge individuel sag ved en domstol i en EU-medlemsstat mod en erhvervsdrivende, som har bopæl i Det Forenede Kongerige, har udtrædelsen ingen betydning for fastlæggelsen af denne domstols internationale kompetence i sager om forbrugeraftaler, der er omfattet af artikel 17, stk. 1, litra a)-c), i forordning (EU) nr. 1215/2012¹⁷, når den erhvervsdrivende har rettet sin virksomhed mod den medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl. I disse tilfælde anvendes EU-reglerne om retlig kompetence, som giver forbrugeren mulighed for at anlægge sag mod den erhvervsdrivende i den EU-medlemsstat, hvor forbrugeren har bopæl, uanset om den erhvervsdrivende har bopæl i EU eller i et tredjeland¹⁸. For retssager, der er startet efter overgangsperiodens udløb, vil anerkendelsen og fuldbyrdelsen af en dom afsagt ved en domstol i en EU-medlemsstat i Det Forenede Kongerige og omvendt dog være omfattet af de nationale regler i Det Forenede Kongerige eller den pågældende medlemsstat. Efter overgangsperiodens udløb vil EU-ret, som sikrer muligheden for udenretslig tvistbilæggelse¹⁹ og letter adgangen til onlinetvistbilæggelse²⁰, ikke længere finde anvendelse på Det Forenede Kongerige, og EU's platform til onlinetvistbilæggelse vil ikke længere være til rådighed for erhvervsdrivende, der er etableret i Det Forenede Kongerige.

Hvad angår de offentlige myndigheders håndhævelse (f.eks. for at bringe en handelspraksis til ophør) vil Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394²¹ ikke længere finde anvendelse på Det Forenede Kongerige efter overgangsperiodens udløb. Dette betyder, at Det Forenede Kongeriges myndigheder

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer (EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27).

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer (EUT L 326 af 11.12.2015, s. 1).

¹⁶ Hvis sagen anlægges inden overgangsperiodens udløb, er den retlige kompetence og anerkendelsen og fuldbyrdelsen omfattet af forordning (EU) nr. 1215/2012 (artikel 67 i udtrædelsesaftalen). Dette gælder også, selv om dommen skal fuldbyrdes efter denne dato.

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

¹⁸ Artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 524/2013 af 21. maj 2013 om onlinetvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet (forordning om OTB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 1).

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2394 af 12. december 2017 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (EUT L 345 af 27.12.2017, s. 1).

efter overgangsperiodens udløb ikke længere er forpligtet til at samarbejde i sager om grænseoverskridende krav i henhold til EU-retten.

Herudover vil EU-ret, som giver visse "godkendte organer/organisationer", der er udpeget af EU's medlemsstater, rets- og handleevne til at anlægge søgsmål med påstand om forbud i en anden medlemsstat, ikke længere finde anvendelse på Det Forenede Kongerige efter overgangsperiodens udløb²².

2. BESKYTTELSE MOD KONKURS ELLER INSOLVENS AF REJSENDE (PAKKEREJSER)

Ifølge EU-retten er arrangører af pakkerejser, der er etableret i EU, forpligtet til at stille garanti for refusion og til at sikre de rejsendes hjemtransport i tilfælde af rejsearrangørens konkurs eller insolvens²³. Rejsearrangører, der ikke er etableret i EU, som sælger eller udbyder pakkerejser til forbrugere i EU, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod EU, skal også yde en sådan beskyttelse mod konkurs eller insolvens i hver medlemsstat, som de sælger til²⁴. Hvis en rejsearrangør, som er etableret i et tredjeland, ikke udbyder pakkerejser til forbrugere i EU og ikke retter sin salgsvirksomhed mod EU (passivt salg), finder EU-ret, som yder obligatorisk beskyttelse mod konkurs eller insolvens, imidlertid ikke anvendelse.

Dette betyder, at den EU-retlige beskyttelse mod konkurs eller insolvens efter overgangsperiodens udløb ikke vil finde anvendelse på konkurs for rejsearrangører, der er etableret i Det Forenede Kongerige, såfremt den pågældende rejsearrangør ikke udbyder pakkerejser til EU og ikke retter sin salgsvirksomhed mod EU.

Efter overgangsperiodens udløb vil EU-ret, som yder gensidig anerkendelse af den beskyttelse mod konkurs eller insolvens, der er etableret i overensstemmelse med kravene i rejsearrangørens hjemland, ikke længere finde anvendelse for så vidt angår den beskyttelse mod rejsearrangørers konkurs eller insolvens, der er etableret i overensstemmelse med de gældende krav i Det Forenede Kongerige²⁵. Dette betyder, at den beskyttelse mod rejsearrangørers konkurs eller insolvens, der er etableret i Det Forenede Kongerige, efter overgangsperiodens udløb ikke længere opfylder kravene om beskyttelse mod konkurs eller insolvens for så vidt angår arrangører af pakkerejser i artikel 17 i direktiv (EU) 2015/2302.

²² Artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/22/EF af 23. april 2009 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser (EUT L 110 af 1.5.2009, s. 30).

²³ Jf. artikel 17, stk. 1, første afsnit, i direktiv (EU) 2015/2302.

²⁴ Jf. artikel 17, stk. 1, andet afsnit, i direktiv (EU) 2015/2302.

²⁵ Artikel 18, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2302.

3. PASSAGERRETTIGHEDER I EU

- Flypassagerer: Efter overgangsperiodens udløb vil EU-ret om flypassagerers rettigheder²⁶ ikke længere finde anvendelse på passagerer, som flyver fra en lufthavn, der er beliggende i Det Forenede Kongerige, til en lufthavn, der er beliggende på en EU-medlemsstats område, medmindre det transporterende luftfartsselskab for den pågældende flyvning er et EF-luftfartsselskab, dvs. har en licens, der er udstedt af en EU-medlemsstat. På trods af Det Forenede Kongeriges udtræden af EU vil dette betyde, at flypassagerers rettigheder som fastsat i EU-retten stadig finder anvendelse på passagerer som flyver fra Det Forenede Kongerige med et EF-luftfartsselskab til en lufthavn, der er beliggende på en EU-medlemsstats område. Dog vil flypassagerers rettigheder som fastsat i EU-retten ikke finde anvendelse på passagerer, som flyver fra Det Forenede Kongerige til EU med tredjelandsluftfartsselskaber efter overgangsperiodens udløb.

EU-ret, som tildeler handicappede og bevægelseshæmmede personer, der rejser med fly, særlige rettigheder²⁷, vil ikke længere finde anvendelse på handicappede og bevægelseshæmmede personer, der efter overgangsperiodens udløb benytter kommerciel passagerflyvning, ved afrejse fra, transit gennem eller ankomst til en lufthavn i Det Forenede Kongerige. Dog vil visse rettigheder, som f.eks. bistand fra luftfartsselskaber, fortsat finde anvendelse på flypassagerer som flyver fra en lufthavn i Det Forenede Kongerige til en EU-lufthavn, hvis det transporterende luftfartsselskab er et EF-luftfartsselskab²⁸.

- Skibspassagerer: EU-retten om skibspassagerers rettigheder²⁹ vil fortsat finde anvendelse efter overgangsperiodens udløb for passagerer, når indskibningshavnen er beliggende i EU³⁰ eller i Det Forenede Kongerige, forudsat at udskibningshavnen er beliggende i EU, og at sejladsen udføres af en transportør, som er etableret på en medlemsstats område, eller som tilbyder passagersejladser til eller fra en medlemsstat ("EU-transportør")³¹.
- Buspassagerer: EU-retten om buspassagerers rettigheder³² vil fortsat finde anvendelse efter overgangsperiodens udløb for passagerer, der benytter

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser (EUT L 46 af 17.2.2004, s. 1).

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2006 af 5. juli 2006 om handicappede og bevægelseshæmmede personers rettigheder, når de rejser med fly (EUT L 204 af 26.7.2006, s. 1).

²⁸ Artikel 1, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1107/2006.

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1177/2010 af 24. november 2010 om passagerers rettigheder ved sørejser og rejser på indre vandveje (EUT L 334 af 17.12.2010, s. 1).

³⁰ Artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning (EU) nr. 1177/2010.

³¹ Artikel 2, stk. 1, litra b), og artikel 3, litra e), i forordning (EU) nr. 1177/2010. Der gælder særlige regler for krydstogtpassagerer, jf. artikel 2, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 1177/2010.

³² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 181/2011 af 16. februar 2011 om buspassagerers rettigheder (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 1).

rutekørsel³³ til eller fra Det Forenede Kongerige, når passagerernes påstignings- eller udstigningssted er beliggende i EU, og når den planlagte rejseafstand er 250 km eller mere³⁴.

- Togpassagerer: EU-retten om togpassagerers rettigheder³⁵ vil fortsat finde anvendelse efter overgangsperiodens udløb for personbefordring med jernbane på EU's område³⁶, forudsat at jernbanevirksomheden er i besiddelse af en licens som omhandlet i artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneanområde³⁷.

På Kommissionens websteder om forbrugerbeskyttelse (<https://europa.eu/youreurope/citizens/consumers/>) og passagerrettigheder (https://europa.eu/youreurope/citizens/travel/passenger-rights/index_en.htm) findes der generelle oplysninger om disse områder. Disse sider opdateres om nødvendigt med yderligere oplysninger.

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Retlige Anliggender og Forbrugere
Generaldirektoratet for Mobilitet og Transport

³³ Der gælder særlige regler for passagerer, der benytter lejlighedsvis kørsel, jf. artikel 2, stk. 3, i forordning (EU) nr. 181/2011.

³⁴ Artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 181/2011.

³⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser (EUT L 315 af 3.12.2007, s. 14).

³⁶ Artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1371/2007.

³⁷ EUT L 343 af 14.12.2012, s. 32.